

სადილად დიდ კაქლის ქვეშ სახს სუფ-
ხაზედ ვისხედით. ჩვენ პირ-და-პირ ხეი-
ანებში საოფლის გულენ-კაცობა დგოა და
კოლა ლურჯი სუზანები გაშალეს ხევე-
რებზე და ზედ მთელ-მთელი პური ჩაა-
ბრკიეს და წვინილი ბლიობად დაანბნეს.
მან ზედ ყველის დიდრონი ნაქებები
დააწყეს—დიდ-ძალი ხაზის სულ გარ-
ემოაუსხდენ. რომ არ შემტკცხეს, იქნე-
ოდა ორასამდე კაცი. ჩვენს გვერდზედ
გორეკ სუფრაზედ ოსიკი ბარათაშვილი
შეგვიყვალა მღეროდა გაბასოსს, ტურ-
აჭა ჩვენს დიდ ბაღშია ლიას სტუმრ-
ები.

„თეზის“ რედაქციის კონგრა სობოეს იმ აგენტებს რომელთაც ს. აბაშელის ლექსთა კრებული „მზის სიხილი“ აქვთ საკომისიოდ წაღებული—მოკლე ხანში გაუ-სწორონ ანგარიში.

ფული უნდა გამოიგზავნოს თემის რედაქციის სახელზე

ანდერძი ჩემ შეილს.

გულს ნუ გაიტყუებ, იყავ მხნე, რაც უნდა კირში ჩაგარდე! ცხოვრების, დასაბრუნებელი გზა უშიშრად გაინაგარდე!

ყველა გიყვარდეს და ცოდვაც, შეუძლებელი წყევლის გულითა, მით ამაღლები მდაბალი, სხეულისგან სიყვარულითა.

მარტო შენს თავზე ნუ ზრუნავ, სხეულებს გასოვდეს მარად! შრომა აიღე მახვილად და მოთინებე ფარად.

აი ეს არის ამ ქვეყნად შეგა და ზედმეტი გზა და უკვლავების მარადი, უქნობი მშვენიერება!

აკაკი.

დავითის გვირგვინი.

(ქართულ ენაზე ლექსები*)

აკაკისა

მოვარე ღამე ამოდის, ვარსკვლავები ბნელში ბრწყინავენ, მაგრამ როცა მზე ამოივარდნა, მაშინ კი ყველა უჩინა-რი... დღისათვის რჩეულ ურჩებს არა-ოდეს არ ჰქონიათ წინასწარმეტყველთა

*) ეს მშვენიერი ნაწარმოები ჩვენი სახი-ძალდო მწერლის დაბეჭდილი მისი ნაწარ-მის მეორე წიგნში, რომელიც ახლახან გამო-ქვაბულში იგი პირველად რუსულ ენაზე დაწერილი თვით ავტორის მიერ დაიბეჭდა. „აკაკის“ მეორე თუ მესამე ნაწარმოი ვასილ-ვლასკის დროს, როცადაც ამ ეკლესიულ ე-ფ-

ბი დიდის სიამოვნებით უკრის უდებდნენ და სტატებოდნენ მისი ხმით. ამ დროს ასევე ცაგარელი კირის ფეხები და კირის ნაფუქსები სიცილით უკან გა-დადგო და სთქვა: ამა ვნახით, ვის ვუ-ყვარვარ, ნაფუქსები რა ასა გამოისა-ხება და უკან მიხვდება. რომ მიხვდა, დი-ნახა სამზარეულოს მხრიდან ერთი თა-თარი მოდიოდა ჩვენი კენ და ხელში თა-რი ეჭირა. ოსკომ დაიძახა: „გრიპაა! ესა—კი ბატონო შეილსის ლილახანა წა-ხდა!“

—როგორ, რაღა?—ჰკითხა დიდიკო ნაცლემიშვილს.

—ისე, რომ ავტო კონკურენტი მოუ-ვიდა. ეს თათარი სიმღერაშია აჯობებს და თარის დაცვაშია.

ის თათარი მივიდა ილიასთან, გულ-ზედ ხელი დაიდო და მიმეღ თავი დაუ-ხა, სტუმრებს სალაში მისცა, მერე სე-პი დაუდგეს; ჩამოჯდა, თარი დაუკრა და თან დაამღერა. მაგრამ თარი ძალიან მა-ღლა იყო მომართული და სიმღერა უძნე-რდებოდა. მომობრუნდა ასეო და მითხ-რა: „გეტყობა იმ თათარს ნორტები შინ ღირსია, თორემ ასე მაღლა არ მომარ-თავდა თარს; კამერტანი თუ გაქვს, ათ-ხოვე, თორემ შენვედ როგორ იქნებება, სულ გაიწურება“. მართლაც ისე იწურე-ბოდა ის ნაწეული, რომ იმით შედგებო-და თვითონ წყურფურით ჩამოსილი-თად პრისხეული. თათარი გაბაა: „სიმღე-რა და აღარ გაათავა თავის ბაითებე. ანდრო ლულაქმე დაიძახა პირველი სუფრიდან: „გაბაწეუთ ეგ კაცი, ლაპა-რაკ ადარ მაცისო“. მერე ასეო ცა-გარელმა გაიხუმრა: „მართლა და, კაცი, ამ თათარმა როგორ ენა ჩაგდებინა ლუ-ლაქსო!“. იმ დღეს ბევრი ვიცინებთ, გიბნარულეთ.

გვხვდებოდა, რომელიც სულ განაბული იდგა ხეზე ქვეშ, სადილობისას აყუანდა და ცოტა-ხნის შემდეგ სიმღერა შე-მოსმახეს. სადილის შემდეგ ღლია ჩერა ქეზიშვილისამ გლტვურად ითამაშა. თა-ვის კრიმინალური თამაშობით ბევრი გვა-ცინა. სტუმრები დაიშალნენ და აქი-თით ჯგუფ ჯგუფად წყნად წამოვიდნენ. ჩამდგომი კაცი ქვევით ვენახისკენ გა-ვისიერნეთ. აუზს რომ ჩავიკლდით, გი-ტრის ხმა მოგვსმა. მოგვარდნის სახლი-სკენ და დავინახე, რომ მაღლა ზევითა-თიანხედ ქალბერი ისხდნენ, მათში კიყო ხოლმე შეილის ასულს კაცის გიტარა-პირა და უკრავდა. ზედ სახლზედ მდ-

დღე ღამის სიკვლელოთი მიხილული, ერთი მეორეს თვალს ვერ აშორებდა და ერთ ხანს, თითქო გაქაფებულსავით ერთმანეთს შეჭურვდნენ...

სწორედ ამ დროს გამოსულიყო ქვა-ბიდან ვანდელი, შემჭურვდა ცა და ქვეყანას და ჩანგით ხელში ადიდებდა შე-მოქმედს: ჩანგი ჰყვანდა...

წყევლა-კრულვის ხმა, შეგება-ლენის ელერასთან ერთად, შეგრთებულად გამო-ისმოდა... სიმები მორჩილებით იმერებე-დენ დამკრეფლის გულისთქმას: ხან ეგ-ვატურ ტყეობას კითხვებდნენ, ხან კითხვას სცემდნენ ზღვა-მეზამულს და თქმულ ფარაონს, ხან უდარბოში უგზო-უკვლოდ ხეტოლს წუწუნებდნენ და ხან, ალექსანდრე ქვეყნის მოპოვებით გულ-დამ-შვიდებულნი, ხმა-ტყეობად ადიდებდნენ ყოვლის შემოქმედს...

ქარი ჩამდგარყო, თითქო შეგრებულ მდინარეს ხმა გაეკმია და მოხიბლული არე-მარე სულ-განახული ყურის უდებდა... დაქანცა მოხუცი!... მიდგა განზე ქნარი და ერთხელ კიდევ მიმოიხედა. მის მახლობლად იდგა გაქაფებული ერ-თი მშვენიერი თვალ-კრული ახალგაზრ-და: ოქროს ფერი ხუტუქი განიერ ბეჭე-ბზე ტყვად ეგრებოდა, სახე გაბრწყინე-ბოდა და მოვედრე თვალებით მოწიფე-ბით შეჭურვდა.

—გინა ხარ, შეილო?—ჰკითხა გა-კვირვებულმა.

—მწყემსი!—მიუგო ახალგაზრდამ.

—აქ, ამ უდაბნოში, რას მოუყვანი-ხარ?

—თხები დავკარგე და სამებრად და-ვიდვი.

—მარტო მწყემსი?

—სხეულები იყვნენ, მაგრამ ყველა თავისთვის უფლიდა. მე კი ჩემსა თა-ვი ვეღარ გავარდნი... მეთაური თხა მო-უსვენებდა. გარბი—გამოიხრბა და ჯოგ-საც გაიტაცეს ხოლმე.

—განა სხვა მწყემსები თხები კი უფ-რო მშვედობიანი არიან?

—არა! მაგრამ ბორკილი უყვიათ!... სხეულები თხები საჩუქრების ძაფებსა ჰკრე-ხენ ბაწრად და ფლმანდებს აკეთებენ.

—შენ? არ მიგიღია? არ გრგებია სა-ჩუქარი?

—როგორ არა, მაგრამ სხეულებით ვერ გავიმეტე—უთხრა დარცხვინი—შინ რომ მიმქონდა, გზაში უეტრად თითი მოვედი და მას საცოდვად დაიყენე-ს, თითქო ობოლბის უჩივისო!... შემი-ბარალა და გვერდით შეიკრა მავი გავე-

გასართობი ბევრი გვექონდა და შეიძლოა ბუნებისთვის ისე ვერ მიგვეცია უე-რადღება, როგორც ესო. კაცი მაშინ უფრო უახლოვდებო ბუნებას და მაშინ სტებება, როცა არავინ უშლის და მთე-ლი ყურადღებას მისცა აქვს მიქცეული. აი ესო როგორი მშვედრობაა, არსი-დან არაფერი არა იმის რა, გარდა აი აქ ქვეყნიდან ძაღლების ყევისა. რო-ცა რკინის გზა გაივლი, მაშინ აქა-ურება ამხალავდებო. კარგი სანახავი კი იქნება აქედან, რადგან ამ ვენახზედ გა-დღვლის და შეიძლება აქ პატარა პლა-ფორმა ვააკეთონ, მაშინ ვეღარც არავი შეგვაშინებს და ვეღარც არავი. მა-შინ აქაურობას უფრო ხშირად დავხე-დებ, თორემ ამ მოუარებება საქმე გაა-კირეს. ლაზარესი თითქო მისაგებოდა კარგი არავინ არის და საქით კი ღმე-რთა შეინახათ.

—როგორ კინაზო, განა თქვენც გა-ტყუებდნენ? უთხრო იპარავე!

—არც უნდასობა, მაგრამ ამა რას ვიხმე? ვინც უნდა დააყენო, ვერც იქ-ნება, იმიტომ, რომ „თვალში ხელი ვი-სა აქვს, ჯერ ის გამოლაკეს“, მაგრამ საქმე ის არის, რომ ჩემი სახელით აქ ხანდახან გლტვებს ცუდით ექცევიან და მე შემთხვევით თუ გავიგებ რასეს ხოლ-მე; მე ეს მწყემსი და მევე მწყემსები-ან, თურმე რაც კი მომეწევს ჩემამდის, ხომ რა კარგი, რაც არა და ვინ იცის როგორ ილანდებოდა ჩემი გლტვ-კაცე-ბა...

—მე ვიცი ერთი კარგი პატრონისა და სინდისიანი კაცი, ჩვენებურია, თელა-ველი, საბადოსო სეოლაშია იყო მა-სწავლდებოდა, თავადია, ინტერგენტი; აი თუ მეტყვით მე მიგწერ იმას...

—წარმოიდგინე, ყმაწვილო—გამაწე-ვეტრია ილიამ, გვეცა ვცადე. რაც უფ-რო განათლებულს ჩაგვარე, მით უფრო თამამად იქცეოდა და ჩემს სიტყვას ყურს არ უდებდა.

ამის შემდეგ ილია გაჩუმდა, თითქო რა-ღაცედაც დაფიქრდა; მერე ისევ გახვთ-ხა იქცეოდა. საზარეულოს მხრიდან სიმ-ღერა შემოგვსმა. მე იქითვე წავიდა და უკრის ვუდებდი. იმ ბუკები მღეროდნენ. „შემდეგ ჯერ ვიფარებო, მერე შემიყვან-კალკი თთანო, რომლის ფანჯარებიცაა ქალის ხის გზასკენ იყო და მოთხრა: ამდამ აქ ამ მოსვენენ; თუ სიცივისა არ გეშინია ეს ფანჯარები ღია იყოს; ისე კი ნურაფრისა გეშინია. ძალიან კაპასი

ბი; ვსინჯე და იმანაც ხმა გამოიღო შეი-დნე ავაბი და რვავე ერთად ავაწკრია-ლე!... მოვიწოდე მათი შეთანხმება, მა-გრამ...

—მაგრამ?

—ვერ დავიმორჩილე!... ვერ შევახმა-ტყილე ისე, როგორც შენ!

მოხუცმა თავი მაღლა აიღო, შეხედა ცას და ხმის კანკალით წამოიძახა: „ოჰ, იველი!... ეს ის შენი რჩეულია, რომე-ლსაც დიდი ხანია მოველოდი!... მო-ჰკიდა ხელი ახალ მოწაფეს და წაიყვანა გამოქვაბულში.

თურია უფლას საულ-მეფე და გაარის-ხა ღმერთი. მოველინა ქირი ურისატანს და დაღლა ერთი.

მაშინ გამოცხადდა მეამბოხეთ წინას-წარმეტყველი, როგორც შეამავალი და გადასცა ნება მოვლინებულისა:

„დაუტყვევო საულ და აირჩიეთ სხვაო!... იყო კაცი ვინმე სათნო და ღვთის მო-ყვარე, იყავ მეთელმეფი. მისას მივიდა სამეფო და უთხრა:

„კურთხეულ არს ამიერიდან სახელი შენი მოვალე რათა ეკურთხო ძე შენი და გაცხო ზეთიო!“

გაოცებულმა მამამ წარმოუდგინა პირ-მშო, თვით საულზე არა ნაკლებ თვალ-ტანადი და მისევე მხედრობითაყვარი, მაგრამ არ მიიღო წინასწარ-მეტყველმა, გამოჰგვარა მეორე—ისიც დაიწუნა. შეი-დი შვილი ერთი მეორეზე უკეთესი უწ-ვენა და არც ერთი არ გამოადგა სამეფოთ. ბოლოს მოიხმეს ყველაზე უმცროსი, ჯერ კიდევ მწყემსი დავით.

შეხდა სამეფოდა და ჰკითხა:

—გა რა გადგივიდებია მხარზე?

—შურდული!—მიუგო მორჩილად მწყემსმა.

—ეგ არის შენი ფარ-ხალი?

—სესა არა ვხარბო! შილოდ ამით ვიგებრ ნადირს! ბევრჯელ მძინვარე ლომიც კი გაიმხრუნებია... მომიკლავს კიდევ!—დაუმატა მშვიდად.

—ხელში რაღა გიჭირავს?

—მეუღლანოეს საჩუქარი, ჩემგან ქნა-რად გადაკეთებული. დავკრა კი თვით მეუღლანოემ მასწავლა. ამის მეტი ხელო-და არა ვიცი რა... ეს არის ჩემი ქირი და ლხინი, ჩემი მანუშეშეპელი და სიმ-ხნის მოძეცე; ამის ხმაზე ვარკვებ აქეთ-იქით გაფანტულ თხებს და დასასრულ ამით ვაღდებ უფლს.

„ამას ვეძებდი!—ეს არის!—სთქვა წინასწარმეტყველმა.—იმ თავითვე ხელში დაგვიტარა ნიშანი შეგებისა: ეგ ჩანგი არის შენი სამეფო და სიმები სხვა და ძაღლები გვეყვან.

მეორე დღეს მე სადილის შემდეგ გა-მოვედრე ილიას, რომელმაც კაცი გა-მიამტანა და ცხენებით გასწავით მცხე-თისკენ...

მაგონდება კიდევ ერთი ამბავი, ილიას პირველების დახმარებით. ერთ ზა-ფხულს, მარიამობისთვის გასულს, ილიამ დამატყდა და თავის საკუთარ ეტლით, რომელშიც თხები ცხენი ება, საგარე-ოში წავიდეთ. უკან თვით ილია და კე-რინა ღელა ისხდნენ, მე წინ ვიჯექი პა-ტარა საშუად, კოფოზედ კი—მეეტლე და იაკობა ბიჭი. ჩვენ წავიდეთ ავტო-რის ქუჩით; ქალაქ გარედ ილიამ მოთხრეს რამდენიმე შოთის პური გამოართვა, ერთს წვერი მოატყდა და ისე გვემე-რეოდა ულუკებოდა, თითქო დიდი ხნის მშვიდობა. ავტოს რომ მიუახლოვდით, ცხენები ძალიან დაიღვინენ, რადგან ძლიერ ნაწიფი იყო. ილიამ უბრძანა მეეტლეს სადგურის იქით ბაღებთან და აქვე ცხენები და შეასვენე, ცოტა თი-ვაც დაუპრ-ეო. აღნიშნულ ადგილს გაე-ჩერდით. ჩვენ გაიმეფვედით ეტლიდან, „ვევლით ბაღში და ერთ ღამეს ჩვიან-ში დავსვენით. ილიამ მეეტლეს მოატა-ნინა ვეფლი, კიტრები, ზურგიელი და ღვინო. პური იაკობამ მოიტანა. მერე ვივადით უბრძანა, დაუბანა ბიჭს და პატარა ფაცერით ცოცხალი მურწა-თვე-რები დააქურჩა. ხელ-და-ხელ მოხარშეს და ვისადიდეთ. ერთი საათის შემდეგ წა-ვედით, ცხენები ჯერ კარგად მიდიოდ-ნენ, მაგრამ ზემო-ავტოს რომ გავე-დით, აღმართში ძალიან გაუჭირდათ. ილიას ძალიან სწყინდა, რომ ესე უძნე-რდებოდათ ცხენებს და საყვედური მის-ცა მეეტლეს: „ცხენები ამოვიყვანეთ, ნეტა რა აკეთებდით“. მეეტლეს ეს არ იამა და შოლტო დაუშინა ცხენებს. აღ-მართზედ ძალია დაატანეს თავის თავს, გაიწიეს და აიტანეს ეტლი სწორედ და ვაკე გახვდნენ; მეეტლე კი მინც გაცხა-რებული უნდა ცხენებს მოეტლეს; ილი-ას ცხენები ვეფლი და შესძახა ბიჭს: „კაცი, რას ჩადიხარ, რაღადა სცემ ცხე-მებსო. ესო ხომ გარბიან და სწორედ გახვ აბის! ეგ ცხენები რას იფიქრებ? ეს ხომ გავრბიან და რაღადა გვეცე-მის, წავიდეთ თუ დავდგებით“. ამ სიტ-ყვებზედ მეეტლეს გაეცინა და ცხენები-სათვის შოლტი აღარ მიუკრებია...

მათი.

სხვა ერთი. შენ არ მივიგრებია სიმები ერ-თმანეთს, რომ მით შუა ძაფი გაგედლი-დებოდა და გაგებდა საბეჭდად!... მხოლო-დ შეგიკავშირებია ერთმანეთისთვის შე-უცნულოდ თავ-თავის საკუთარის ხმის და სილიდით!... შეგინმატყეობა ერთ ჰანვად და მოგინადრებია სამწყსო. მწყსე სამეფოცა შენი მაგვარად დაჯდე საუ-დარსა ზედა უკუნისმდომო!

აილო კურთხელი და სცხო ზეთი...

გაიხსნა ცა, გადმოვიდა მაღლით გვი-რგვინი და დაეღა თავზე დავითს. სამეფო ნიშნად მაღლობისა ხელები ააპარა ზეცისადმი. ისევე მუხლები მო-იყარა და ეამბოზა კალთაზე წინასწარმე-ტყველს.

გაკვირვებული ერთი თავდაღმა დაეშო! ახალცხებულმა ჩამოჰკრა სიმები და აამღერა სამგალობელი:

„კოველი სული აქებდით უფალს! აქებდით ღმერთსა კოველი ერნი!“

—და კოველსა ენაზა ზედა!—მი-სცა ზეცა ბანი და ფსალმუნის საგულეს-სნამო! გაისმა კიდით კიდით.

აკაკი.

ზატარა ფელეტონი.

ნ ი მ უ შ ი

საუბრას ქუთაისს და გოგას შუა ახლო მისაგადასა. ზატარა სცენა.

გორიდან კნიაზ არილი ტელავტო-გრაფით ეძახის ქუთაისს: „წკრირრრრ!...“

—ვინ რეკავს ზარას?

—მე გახლავართ, კნიაზ არილი.

—გინა? სიდან მელაპარაკებთ?

—გორიდან გახლავართ, გორიდან, კნიაზ არილი. ელისებედ თქვენა ბაძა-დები?

—დიად, მე გახლავართ. განა ვერ მიცანით?

—ხმაზედ გიცანით, მაგრამ სახე ვერ გავარჩიე კარგად; ჩემი ტელავტოგრაფი თითქო ცოტათი მოშლილია და კარგად ვერ აჩვენებს.

—დიდსა დედათქვენი კენია სოფლი მელაპარაკებოდა და, ხომ მოგესტყვებთ, გვარიაან ვერ ხედავს, იგი უსათუოდ თავის თვალზედ მოაწყოდა, თქვენც მოაწყეთ თქვენს თვალზედ. ახლა რომ დარჩეთ ზარა, უბედ ვერც მე გიცა-ნით, მაგრამ აწი მოვაწყე მეც და ახლა ქე გვარიაან გედავთ. ამა თქვენც მოა-წყეთ...

—მოოო... კიდევ იმიტომ... მოით-მინეთ მოგზართო, მოითმინეთ... აჰა, მოგზარტე, აი ესო მეც კარგად გე-დავთ. ნათლიდელ სოფლი, ნესტორი შინა ბრძანდება? ერთ წამს ტელავტო-გრაფთან დაუძახეთ, მინდა ველაპარაკო.

—შინ არ გახლავართ, დილას სოხუბო-ბად დაუძახეს ძაღლვანი საქმე გავაქსო, პატარა ხანს აქ ამომამდითო და იქ გა-ფრინდა თავის ახლად გამოწერილ მან-კინათ. რაი საქმეზედ უბახდენ, სწორა მოგახსენიოთ არ ვიცი. აი დაუძახეთ სო-ხუმს და თქვენ თვითონ ელაპარაკეთ.

—ეგ, ვეფო? ეგ როგორ იქნება? მე მითხრა წუხელის, რომ დღეს სადილად უნდა შეგყოდა, მე აქ წვეულება გავმარ-დე, ხალხს დავატარე და ეგ დალოცვი-ლი-კი სოხუმში გაფრინდა. ამა რაღას მატყუებდა?!

—მოითმინეთ, მოითმინეთ ერთ წამს... ესოდან რაცა ხმაურობა შემოგვსმა, მგონი ნესტორი მოფრინდა, დიად, დიად ავგ სარკმლიდან დევინახე; მოფრინდა ნესტორი და ახლავ დავუძახე.

—ჰა, ავტო თვით ვეფლი ნესტორი.

—კნიაზ არილის გაუმარჯოს! რავა ბაძადებთ?

—ოო! გამარჯვება ნესტორი კაცო! სადა ხარ? აქი დამირიდი სადილად გე-წვევით?

—კი ვიხალხებით ახლავ, ცოტა მო-მოთმინეთ, მანქანა ბენზინს ჩოვებოდა და ნახევარ საათს შემდეგ გამოფრინდ-ბი, მხოლოდ ერთის პირობით...

—რა პირობით, ვეფო?

—რომ ამდამვე ისთვე დაგზრუნდე შინ, რადგან დილაზედ ბაუზუს უნდა გავფრინდე; უეცვლი საქმე მაქვს იქინე-ე. —არა, ჩემო ძაო, მაგის ნებას არ მოგცემ, ვაი თუ გზაში პატარა სხვის პატრონისა დაეჯახა და ხათბალა გა-მიხადო. მერე ელისებედის საყვედურს ვინ და გაუტყდები? ისევ დილის შარი სჯობია საღამოს შარსო, ხომ გავიგია? დილით კი მეც დავჯდები ჩემს პატრო-პლანზედ და ერთად გავფრინდეთ: შენ ბათიმისკენ და მე თბილისისკენ. იქ ერთი საქმის გარჩევას უნდა დავეწყო.

—რა საქმის გარჩევა?

—განა არ გავიგია?

—ჰა, არავიდან რის, ვის შესახებ?

—ვეფო, ამას წინად გენერალმა ალე-ქსანდრემ თელავიდან დაგვიხადა და თა-

ვის შეილის ქორწილში დაგვბატონე. ყვე-ლას უმავთლო ტელავტონითა გვხოვო. გორიდან სამი ვიყავით ჩვენის პატრო-პლანებით. ქალაქიდან თითქმის ოცი სული დირიგაბლით მოფრინდა. ჯგერის-წერა ალავერდის ტაძარში იყო. უნდა განება რა მშვენიერი სანახაობა იყო გზა-ში: მეფე-პატარალო თავის მეგობრებით და სტუმარი ქალებით დირიგაბლში ჩას-ხდნენ, მაყრები და ზოგეირთი სტუმრები პატროპლანებით ვიყავით და ფუტკრები-ვით ზუზუნით გასს ვეგვრებოდით დირი-გაბლს. ის დამთხვეული შალვა, კაცო, რაგება სრადიოდა! სულ გულს გვიხეთ-ქავდა ვეფო! აფრინდებოდა სულ მაღლა და წერისავით ცას ეგვეკრებოდა ახლა ისე უცებ დაეშვებოდა ძირს, გვეგონებო-და ეს-ეს არის დილუბო! ცეცხი სწო-რად, ცეცხი! სტუმრები ერთი ძალიან ღიანჭო ქალიც იყო. ის დასაქვევი შალ-ვა სულ იმას ეთამაშებოდა. როცა გადა-ჰკრეს, მაშინ ხომ ისე გაუარამიდა, რომ ქმარმა ვეღარ მოითმინა და ერთმანეთის ესროლეს. ესო საქმე საჩივრება და აი ამის თაობაზედ მეც მოწამეთა ვარ დამა-რებელი; იმიტომ უნდა უეცვლად ჩაე-ფრინდე ქალაქში ამ საქმის გარჩევად დასასწრებლად.—გაივ ესო საქმე რას-შიაც არის?

—ჰოო, ესო გავიგე... აჰა, კარგი! ავტო გამოფრინდები და ქე ვიქნები მა-დან ერთი საათის შემდეგ. ნახავდის!

—ნახავდის!

იანქო.

ძარბაზი სიმღერა-გალობის მოყვანა-რულით საშუალოდამოდ.

არსდება ივერიის ქართულ-ეროვნუ-ლი მომღერალ-გალობელთა გუნდი“ ვასო მათურელის ლოტარობით, რომ-ლის მიზანია არის და იქნება ხელი შე-უწყოს სამხიან ქართულ სიმღერა-ვა-ლობის ხალხში გავრცელებას და მით შეურყევლო ნიადაგი მოჰყოლოს ნამდვილ ქართულ სიმღერა-გალობას, რომელიც შესაძლებელია რომ სრულიად დავიწყე-ბას მიეცეს, რადგანაც ამ ეამდე უფრო ოთხ-ხმანი (და კიდევც მეტი) სიმღერა-გალობა არის მოღაში, რომელსაც ნამ-დვილ ქართულთან არავითარი დამოკი-დეულება არა აქვს.

გუნდი ეცდება ყოველი ძველი თუ ახალი ქართული სიმღერა-გალობა გადა-სცეს მსმენელს ისე—როგორც ამას მღე-რიან თვითონ გლტვებს და არა ისე,—როგორც ზოგიერთი, რომელნიც ჯერ თვითონ სწავლობდნენ გლტვებისაგან სიმ-ღერას და მერე თვითონ გამოგებოდად ასხეფებდნენ.

საზრგადოდ ამა თუ იმ სიმღერას მაშინ აქვს ფასი და მნიშვნელობა თუ ისე ითქმის იგი, როგორც თავდაპირველად მისმა გამომგონმა შემოსმახა და თუ მას მიუგებებოდა, ან გამოავლენოდა რამეს,—იგი სრულიად დაკარგავს თავის მნიშ-ვნელობას.

თითქმის ყველა სიმღერაშია ღრმად ჩასჯივლი ხალხის გული, გარბობა და გონება, ამისათვის სიმღერის ასე თუ ისე შეცვლა თუ გადასხეფებება იქნება თვით ხალხის გულისა და გრძნობა-გო-ნების ჩაყლა და შეგინება. ვისაც უნდა რომ რაიმე ცვლილება შეიტაროს ქარ-თულ სიმღერაში,—ჯერ ხალხის გული და გრძნობა-გონება უნდა შეცვლოს და შემდეგ სიმღერა, რადგანაც ეს უკანას-კნელი გამოწვეულია ადამიანის სულიერ მდგომარეობის ზედ-გავლენით.

ზემოხსენებული გუნდის მიზანია—ყველგან და ყოველთვის უსასიყვლოდ ეცნებასო სიმღერა-გალობით კერძოდ ყველა იმ პირს და საზოგადოდ კიდევ ყველა

